

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Кула, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КУЛА в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Дияна Ив. Дамянова Цанкова

при участието на секретаря Нели Г. Йончева
като разгледа докладваното от Дияна Ив. Дамянова Цанкова Гражданско дело № 20221330100102 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 415 ГПК, във вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 430 ТЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД от „ТОКУДА БАНК“ АД с ЕИК 813155318 със седалище и адрес на управление: гр. София, ул.1, представлявано от изпълнителните директори Анна П.а Ц.Б. и Д.С.В., действащи чрез пълномощника си юрк. Х. Б. Г. против В. П. В., ЕГН *****, постоянен адрес: гр. В., ж.к. ,,....., настоящ адрес в с. Б., ул. ,,..... с искане да бъде признато за установено между страните, че ответникът дължи на „Токуда Банк“ АД във връзка с Договор за банков ипотечен кредит в лева № 055-471- 031/26,01.2016г. главница в размер на 13 147.37 лева, сумата 1 248.48 лева - договорна (възнаградителна) лихва - начислена за периода от 30 09. 2018 г. до 27.07.2020г. вкл., съгл. чл. 3. 6.1. от договора за банков кредит; сумата 169.92 лева -дължима договорна лихва за просрочие, начислена за периода от 30.10.2018 г. до 27.07.2020 г., вкл, съгл. чл.3.8., изречение първо от договора за банков кредит; сумата 94.63 лева - договорно обезщетение за забава, начислено за периода от 31.10.2018 г. до 27.07 2020 г. вкл., съгл. чл.3,8., изречение второ от Договора за банков кредит; сумата 55.14 лева - дължими застрахователни премии, начислени на 30.11.2018 г. и 28.11.2019 г., съгласно чл. 4.4. от Договора за банков кредит; 62.06 лева -

мораторна лихва, начислена за периода от 28.07.2020 г. до 13.08.2020 г. вкл.; законна лихва от 14.08.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и да бъде осъден ответника да заплати на ищцовото дружество съдебно-деловодни разноски в заповедното производство за платена държавна такса за подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК в размер на 295,55 лева и юрискоисултско възнаграждение в размер на 100.00 лева за процесуално представителство в производството за издаване на заповед за изпълнение, както и разноски в исковото производство в същия размер.

Ищцовото дружество твърди в исковата молба, че между страните, ищецът в качеството на кредитор и ответникът в качеството на кредитополучател, е сключен Договор за банков ипотечен кредит в лева № 055-471-031/26.01.2016 г. /“Договора“/ с одобрен и усвоен размер 15 000.00 лева, като одобрената главница по кредита е усвоена от кредитополучателя в пълен размер на 04.02.2016 г., съгласно негово искане до банката за ползване на суми от кредит от 01.02.2016 г. и вътрешнобанково искане за усвояване на кредита от 04.02.2016 г., с което ищцовото дружество е изпълнило задължението по Договора, а за ответника е възникнало задължението за издължаване на получената сума в срока и размера, съгласно погасителния план, описан в чл. 3,3 и следващите от Договора. Излагат се твърдения, че през 2019 г. кредитополучателят трайно е преустановил обслужването на кредита, в резултат на което са възникнали задължения, подробно описани по основание и размер в Извлечение от сметка на „Токуда Банк“ АД от 14.08.2020 г., приложено в заповедното производство по ЧГД №183/2020 г. на РС-Кула, като последното плащане по кредита е извършено на 31.10.2018 г., като след тази дата, вкл. и до подаване на исковата молба, ответникът не е погасявал задължения си, произтичащи от Договора. Твърди се също в исковата молба, че поради неизпълнение на условията за плащане на кредита, на 10.03.2020 г. ищцовото дружество чрез ЧСИ Стефан Нинов е рег. № 898 на КЧСИ и район на действие - ОС-В., връчил на длъжника покана за доброволно изпълнение по реда на чл. 47, ал. 5 във връзка с чл. 47, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, но в срока за доброволно изпълнение, в т.ч. и до датата на депозиране на заявление по чл. 417 ГПК по ЧГД №183/2020 г. на РС-Кула, ответникът не е заплатил изцяло или частично задълженията си към ищцовото дружество. Излагат се твърдения, че с изтичането на срока за

доброволно изпълнение, посочен в поканата, е настъпила изискуемостта на вземането по Договор и съгласно клаузите на чл. 6.1., б. а/ от същия, във връзка с чл.60, ал.2 от ЗКИ и също така предвид разпоредбите на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение по отношение на длъжниците - физически лица, ищцовото дружество е обявило кредита за предсрочно и незабавно изискуем, считано от 28.07.2020г. и е депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, по което е образувано Ч.гр.д. 183/2020г. по описа на РС-гр. Кула и по което са издадени Заповед за изпълнение на парично задължение № 102/18.12.2020г. и Изпълнителен лист от 21.12.2020г. , вземането, по които е предмет на настоящото производство и по силата, на които въз основа на извлечение от сметка ответникът е осъден да заплати на ищцовото дружество претендираните суми.

Тъй като ответникът не е открит на известните му адреси и връчването е станало по реда на чл. 47 ГПК му е назначен от съда особен представител, от който е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете по основание и по размер. Посочва, че не е ясно каква част от вноските, които ответникът е следвало да заплаща, са договорени за погасяване на главница и каква част са договорени да погасяват лихва, а съгласно чл.11, ал.1, т.12 от Закона за потребителските кредити договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа информация за погасителния план, който следва да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент и когато е приложимо, допълнителните разходи, както и че когато лихвеният процент не е фиксиран, както приема, че е в случая или когато допълнителните разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана, е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи съгласно договора за кредит, а от приложените справки е видно, че банката е разпределяла направените вноски по свое усмотрение без да са налице доказателства, че на длъжника е осигурявана информация за това, каква част от вноските, е разпределена за погасяване на главница и каква част за погасяване на лихва. Също така се посочва, че съгласно чл.6.1, б. „а“ от договора за банков кредит ищецът е имал възможност да обяви предсрочна изискуемост още на 28.11.2018г., предвид

датата - 31.10.2018г. на последното плащане, посочена в извлечението на банката, но вместо това ищецът е обявил предсрочна изискуемост едва на 28.07.2020г., като за периода от 31.10.2018г. до 28.07.2020г. е начислявал всички видове лихви, като не става ясно върху какъв размер на главницата са начислявани лихвите, като предвид посоченото и с оглед на договорката в чл.6.1, б. „а“ прави възражение за изтекла 3-годишна погасителна давност по отношение на претендираните възнаградителна и договорна лихва за просрочие. На следващо място, прави възражение за нищожност поради противоречие е добрите нрави, тъй като се договаря обезщетение в размер на законна лихва върху просрочена лихва, което намира за недопустимо съгласно чл.26, ал. 1 от ЗЗД във връзка с договорката по чл.3.8, първи абзац от договора, на основание, на която се начислява лихва за просрочие, а с чл.3.8, втори абзац се договаря обезщетение за забава, което по съществото си е едно и също деликтно деяние-просрочие. Във връзка с възражението за нищожност, прави искане да бъде отхвърлен иска в частта, в която се иска присъждане на договорно обезщетение за забава в размер на 94,63лв. Посочва също, че ищецът е осигурил за себе си неоснователно обогатяване, тъй като времеви период от настъпване на изискуемостта до предявяване на молбата за събиране на кредита по съдебен ред зависи само и единствено от волята на банката-кредитор, като за ответника - кредитополучател не е предвидена възможност да противодействат на това забавяне, поради което счита, че искът за осъждане на ответника за заплащане на възнаградителна лихва и лихва за просрочие за периода от - 31.10.2018г. до 28.07.2020г. е неоснователен. На последно място посочва, че от ИМ не е ясна променян ли е основният лихвен процент и уведомяване ли е ответника по реда на чл.3.9 от договора, като липсата на уведомяване прави неоснователно искането на ищеца за частта от лихвите, с която е увеличена първоначално договорената лихва, за което претенцията в тази част е неоснователна.

С писмено становище от 25.01.2023г., получено в съда непосредствено преди първото по делото заседание ищцовото дружество оспорват направените от особения представител на ответника възражения като неоснователни и недоказани.

В съдебно заседание особеният представител на ответника оспорва исквата молба, поддържа отговора на същата и прави искане при постановяване на решението да вземете предвид възражението, посочено в отговора на ИМ за

нищожност на договора за кредит в частта за договорката по чл. 3.8, с която се договаря начисляване на лихва върху лихва, както и възражението за изтекла 3 годишна погасителна давност за претендираната възнаградителна лихва, разноските по делото да бъдат присъдени за плащане съразмерно с уважената част, частично да бъде отхвърлени искането по отношение на застрахователните премии, тъй като претенцията в тази част е недоказана. Ищцовото дружество представя списък с разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното:

От приетото по делото Ч.гр.д. № 183/2020г. по описа на РС – Кула се установява, че по посоченото дело е издадена Заповед за изпълнение № 102 от 18.12.2020 г. по посоченото дело, по отношение на която е разпоредено незабавно изпълнение и Изпълнителен лист от 21.12.2020 г. срещу ответника В. В. за претендираните суми. Заповедта е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал.5 от ГПК и са събрани данни, че длъжникът не живее на адреса, поради което и на основание чл.415 ал.1, т.2 от ГПК съдът е указал с ищцовото дружество възможността да предяви иск в законния срок, което разпореждане е връчено на ищцовото дружество на 09.06.2022г. и същото е предявило настоящия иск в законоустановения срок на 08.07.2022г.

Ето защо, предвид дотук изложеното, съдът намира, че предявеният иск е допустим, като подаден в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. с чл. 422, ал. 1 от ГПК и имащ за предмет установяване на сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение.

От съвкупната преценка на събраните в хода на производството доказателства съдът намира за установено фактическа и правна страна следното:

Така очертанният предмет на спора, възлага в тежест на ищеца установяване на следните твърдени от него като възникнали факти, а именно: че спорното право е възникнало в твърдения обем, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на валидна облигационна връзка между ищцовото дружество и ответника по Договор за банков ипотечен кредит в лева № 055-471- 031/26.01.2016г., усвояване на договорената сума в размер на 15000лв. от ответника - кредитополучател, дължимост на претендираните суми за главница, договорни, наказателни лихви и т.н.и то в посочените от

ищеца размери. С оглед твърденията за настъпила предсрочна изискуемост, ищецът следва да докаже настъпването на същата, както и че ответникът е уведомен за това обстоятелство. Видно от приетото по делото и неоспорено от страните писмено доказателство - Договор за банков ипотечен кредит в лева № 055-471- 031/26.01.2016г., сключен между ищцовото дружество и ответника В., „ТОКУДА БАНК“ АД в качеството на кредитор е отпуснала кредит в размер на 15 000 лв. на ответника в качеството на кредитополучател с краен срок на кредита 30.01.2031г., който кредит е следвало да бъде погасяван на месечни вноски съгласно погасителен план, определен между страните в чл. 3,4, както следва - на 180 вноски, както следва: - 36 месечни анюитетни погасителни вноски по 122,00 лева, първата от които дължима на 28.02.2016 г.; 143 месечни анюитетни погасителни вноски по 124.00лв., първата от които дължима на 28.02.2019 г. и 1 последна изравнителна анюитетна погасителна вноска, платими ежемесечно, на 30-то число, като когато падежната дата е неработен ден, погасителната вноска по кредита трябва да постъпи по разплащателната сметка не по-късно от последния предшестваш работен ден. За предоставения кредит, кредитополучателят се задължил, както следва: в чл.3.6.1 от Договора да заплаща на банката лихва в размер на 5,40% на годишна база за първите 3 години от срока на кредита, а за останалия период от срока на кредита - променлив лихвен процент, формиран от стойността на лихвения индекс тримесечен SOFIBOR плюс надбавка 5,40 пункта, но не по-малко от общо 5,40 % на годишна база - 5.667 %, като стойността на тримесечния SOFIBOR към дата 26.01.2016 г. е в размер на 0,267 % , като в чл. 3.7. е договорено, че лихвите се заплащат ежемесечно, на 30-то число, като част от месечната анюитетна погасителна вноска и дължимите лихви, включително лихвите за просрочие се начисляват от БАНКАТА при база 365/360 дни. Съгласно чл. 3.8. при просрочие на погасителна вноска, дължима съгласно условията на чл.3.4. неиздължената изискуема част от главницата по кредита се олихвява с лихва за просрочие. включваща договорения лихвен процент плюс наказателна надбавка в размер на законната, лихва по просрочени задължения (основният лихвен процент на БНБ, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година, плюс 10 /десет/ процента) за времето на забавата, до окончателното изплащане на просрочената сума, а за частта от месечната анюитетна погасителна вноска, представляваща просрочена лихва, кредитополучателят дължи обезщетение

за забава върху неизплатената в срок лихва в размер на законната лихва по просрочени задължения (основният лихвен процент на БНБ, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година, плюс 10 /десет/ процента за времето на забавата), до окончателното изплащане на просрочената сума, като обезщетението е незабавно изискуемо и е дължимо ежедневно.

Видно от приетото по делото заключение на допуснатата съдебно – счетоводна експертиза сумата е усвоена на 04.02.2016г. по разплащателна сметка на ответника в качеството на кредитополучател, посочена в цитирания договор за ипотечен кредит.

Съдът намира, че от доказателствата по делото безспорно се установява, че ответникът в качеството на е усвоил пълната отпусната сума в размер на 15 000 лв., като усвояването е извършено еднократно по посочената в договора и цитирана по – горе от съда разплащателната сметка, което е станало на 04.02.2016г., поради което съдът приема, че поетото от банката задължение по договор за банков кредит за отпускане/предоставяне на кредитополучателя на парична сума в размер на 15 000 лв. е изпълнено.

За установяване размера на претенцията по делото е изслушано и прието заключението по изготвена съдебно - счетоводна експертиза, което не е оспорено от страните. От заключението на вещото лице се установява, че след усвояване на кредита от ответника за периода 28.04.2017г.- 06.03.2020г. кредитополучателят извършил плащания по договора за кредит в общ размер 3 928,36 лева, с които са погасени:главница -1 852,63 лева; договорна лихва - 2 051,79 лева; наказателни лихви върху просрочена главница - 15,26 лева; обезщетение за забава върху просрочени лихви - 8,68 лева; мораторни лихви - 0,00 лева; застрахователни премии - 0,00 лева., като плащанията по кредита са преустановени на 31.10.2018г. От ответника не се твърди и не се установява да е извършвал други плащания по договора за кредит, освен установените с експертизата. След съпоставка на дължимите суми по договора с погасените такива, вещото лице е установило, че дължимите суми към 14.08.2020 г. - датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК в РС - Кула, в т.ч. по пера са както следва: неиздължена главница - 13 147,37 лв./от която с настъпил падеж към дата 28.07.2020 г. - 1 348,76 лв. и с падеж след 28.07.2020 г. - 11 798.61 лв. - предсрочно изискуем; просрочена договорна лихва от 04.02.2016 г. до 28.07.2020 г. - 1 248.48 лв./която е начислена с лихвен процент 5,40% за целия период на кредита,

както е договорена между страните в чл. 3.6.1 от Договора; просрочена наказателна лихва по просрочени главници 04.02.2016 г. до 28.07.2020 г.- 169.92 лв./която е начислена с лихвен процент 15,40% за целия период на просрочената главница по кредита, както е договорено между страните в чл. 3.8, изречение първо от Договора, с изключение на периода от 13.03.2020 г. до 14.05.2020 г.: - извънредно положение; просрочено обезщетение за забава от 30.03.2016 г. до 28.07.2020 г.- 94,63 лв./ при лихвен процент 10,00% за целия период на просрочие на лихвите по кредита, както е договорено между страните в чл. 3.8, изречение второ от Договора/; начислена и непогасена мораторна лихва от 28.07.2020 г., когато е обявен кредита за предсрочно изискуем до 13.08.2020 г. - 62,07 лв. /лихвен процент - законова лихва 10,00% за периода от 28.07.2020 г., начислени застрахователни премии на 30.11.2018 г. - 27,57 лв. и на 30.11.2019 г.-27,57 лв., общо: 55,14 лв., които не са погасени.

От заключението на вещото лице по приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза и приложенията към него се установява, че последното плащане по кредита от ответника е извършено на 31.10.2018г., Съгласно уговореното в договора за кредит задължението за връщане на заетата сума се издължава на месечни вноски. Следователно към 28.07.2020г., когато кредитът е обявен за предсрочно изискуем е допусната забава в плащанията на главница и/или на лихва на погасителни вноски, уговорени в погасителния план, определен в чл. 3.4 от процесния договор, поради което са били налице предпоставките на обявяване на кредита за предсрочно изискуем съгласно чл. 6.1.а от договора, където страните са договорили, че банката може едностранно да прекрати договора и да обяви кредита за предсрочно изискуем при неспазване от страна на кредитополучателя на определения в чл.3.4. от договора погасителен план.

По делото е доказана и настъпилата предсрочна изискуемост на вземането. Видно от приетите като доказателство по делото покани, изпратени чрез ЧСИ. Ищецът в производството, изпратил чрез ЧСИ Стефан Нинов с район на действие ОС – В. до ответника покана, с която го уведомил, че вземанията са обявени за предсрочно изискуеми. В разписката за връчване на тази покана са отразени три посещения на адреса на ответника, като на 04.02.2020г. е залепено уведомление по чл.47, ал.1 ГПК, като на 15.03.2020г. е съставен протокол от ЧСИ, в който е отразено, че в срока на уведомлението никой не

се е явил в кантората, за да получи уведомлението. В решение № 148 от 2.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 2072/2015 г., I т. о., ТК е посочено, че законодателят не предписва конкретен способ за връчване на писмени съобщения между страните по договорните правоотношения. В т. 3 на ТР № 1/28.12.2005 г. по тълк. д. № 1/2004 г. на ОСТК на ВКС е прието, че в случай, че издателят на запис на заповед отказва да удостовери предявяването му или се укрива, удостоверяването на тези обстоятелства може да се извърши с нотариална покана, ако записът за заповед е освободен от протест. Даденото разрешение в тълкувателното решение по въпроса за съществуването на подлежащо на изпълнение вземане по запис на заповед не ограничава способите за връчване на съобщения. Посочените обстоятелства, като отказ за получаване или укриване, биха могли да се удостоверят чрез нотариална покана по силата на приложението на правилата на ГПК за връчване на съобщения и препращането в чл. 50 ЗННД към тези правила. От друга страна, извън посочения в тълкувателното решение способ за удостоверяване, отказът или укриването могат да се удостоверят по правилата на ГПК и при връчване по възлагане от частен съдебен изпълнител съгласно чл. 43 ЗЧСИ. В този смисъл кредиторът не е ограничен относно избора на способ за връчване на съобщения. Начинът на удостоверяване на връчването на документа е поставен в зависимост от избрания от кредитора способ за уведомяване, какъвто би могъл да бъде уговорен и в договора между страните. При липса на уговорка в договора относно връчването на кореспонденция, връчен редовно от външна страна и съответно достигнал до длъжника е документ, който му е предаден лично или на негов пълномощник срещу подпис или по възлагане от нотариус (чл. 50 ЗННД) или от частен съдебен изпълнител (чл. 43 ЗЧСИ). При връчване по възлагане в посочените случаи се прилагат правилата на чл. 37-58 ГПК, като отказът за получаване по чл. 44 ГПК или отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостоверят от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени. Следва да се посочи и че адресът, на който е връчена по реда на чл. 47 от ГПК поканата е единственият посочен в договора за ипотечен кредит адрес за кореспонденция на длъжника – кредитополучател и освен това е и регистрираният в НБД „Население“ постоянен адрес на длъжника, видно от справката, извършена от заповедния и исковия съд.

С оглед на посоченото, настоящият състав на съда счита, че уведомлението за обявления за предсрочно изискуем кредит е връчено на ответника, поради

което цялото вземане на ищеца е предсрочно изискуемо, преди подаване на заявлението по чл.417 ГПК.

В т. 3,8, изречение второ от договора е уговорено между страните, че за частта от месечната анюитетна погасителна вноска, представляваща просрочена лихва, кредитополучателят дължи обезщетение за забава върху неизплатената в срок лихва в размер на законната лихва по просрочени задължения/основен лихвен процент на БНБ в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10 процента за времето за забавата/до окончателното изплащане на просрочената сума. На основание на тази договорка ищцовото дружество претендира сумата 94,63 лв. за периода от 31.10.2018г. до 27.07.2020г. Начисляването на обезщетение върху просрочена лихва представлява анатоцизъм по смисъла на чл. 10, ал. 3 ЗЗД, който е допустим само при уговорка между търговци на основание чл.294, ал.1 ТЗ (в т. см. Решение № 66 от 29.07.2019 г. на ВКС по т. д. № 1504/2018г., ТК, II отд.), какъвто не е настоящия случай. По тази причина, съдът намира, че посочената клауза е нищожна поради противоречие със закона, за което претенцията за посочената сума следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Видно от заключението на съдебно – счетоводната експертиза, преди обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, ответникът е погасил сума в размер на 8,68 лв., начислена на основание т. 3,8, изречение второ от Договора, поради изложеното същата е недължимо платена и с тази сума следва да бъде намалено вземането за мораторна лихва в размер на 62,06 лв. и претенцията в тази част да бъде уважена за сума в размер на 53,38 лв.

Съдът намира за неоснователна и претенцията в размер на 55,14 лв. – дължими застрахователни премии, начислени на 30.11.2018г. и 28.11.2019г. съгласно чл.4,4 от процесния договор за банков кредит. Действително с посочения член от договора страните са уговорили 4.4, че кредитополучателят се задължава да сключи и поддържа за своя сметка и за целия срок на настоящия договор застраховка на обезпечението в размер на 100% приетата от банката негова пазарна стойност, като кредиторът е посочен като единствен получател на застрахователните суми. Застрахователната полица следва да покрива всички присъщи рискове за недвижими имоти - пожар, експлозия, природни бедствия, земетресение, злоумишлени действия на грети лица (което е приложимо) и други (по преценка на банката, като при неизпълнение от страна на кредитополучателя на задължението му по

настоящия член, банката има право да сключи/поднови застраховките за сметка на кредитополучателя, който от своя страна се задължава да възстанови незабавно на банката всички извършени разходи за сключването/подновяването на застраховките, а банката има право да събере дължимите □ суми от всички сметки на кредитополучателя при нея, но по делото не са ангажирани доказателства ищцовото дружество да е сключило/подновило такава застраховка за сметка на ответника. При изслушването на вещото лице от съда, същият заяви, че при извършената проверка в счетоводството на ищеца не е установил тези суми да са заплащани от ищцовото дружество.

По отношение възражението за настъпила погасителна давност по отношение претенциите за претендираните възнаградителна лихва и лихва за просрочие, съдът намира същото за неоснователно.

Претендираната договорна лихва в размер на 1248,48 г. е за периода от 30.09.2018г. до 27.07.2020г., а за дължимата договорна лихва за просрочи в размер на 169,92 лв. – за периода от 30.10.2018г. до 27.07.2020г., а заявлението по чл. 417 ГПК е депозирано в съда на 14.08.2020г., с което е прекъсната давността, поради което не е изтекъл законоустановения давностен срок/нито тригодишният, нито петгодишният. Нещо повече с оглед мотивите, съдържащи се в ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. При договорите с периодично или продължително действие, през всеки период от време и двете страни по правоотношението престоират и за тях възникват относително самостоятелни задължения с отделни падежи, които имат общ правопораждащ факт, но не представляват части от едно цяло вземане. Обратното - при уговорка за разсрочване на части на едно по правило еднократно задължение, престоира само длъжникът, след като вече кредиторът е изпълнил, а този факт сам по себе си не е достатъчен, за да определи изпълнението като периодично. Поради това при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е

разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Следователно в случая, началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземането за договорни лихви по погасителни вноски по договора за банков кредит е от обявената предсрочна изискуемост – 28.07.2020г.

Съдът не намира за основателни и възраженията на особения представител на ответника релевиращи с отговора на исковата молба за противоречие на процесния договор за кредит с разпоредби на Закона за потребителския кредит е неоснователно, тъй като съгласно чл.4, ал.1, т.2 от Закона за потребителския кредит, разпоредбите на закона не се прилагат за договори за кредит, които са обезпечени с ипотека върху недвижим имот, какъвто е настоящият случай.

С оглед на посоченото съдът намира претенцията за частично основателна по отношение на сумата 13 147.37 лв. - главница, сумата 1 248.48 лв. - договорна (възнаградителна) лихва - начислена за периода от 30. 09. 2018 г. до 27.07.2020г. вкл., съгл. чл. 3. 6.1. от договора за банков кредит; сумата 169.92 лв. - дължима договорна лихва за просрочие, начислена за периода от 30.10.2018 г. до 27.07.2020 г., вкл, съгл. чл.3.8., изречение първо от договора за банков кредит, сумата 53.38 лв. - мораторна лихва, начислена за периода от 28.07:2020 г. до 13.08,2020 г. вкл. и законна лихва от 14.08.2020г. до окончателното изплащане на вземането, а в останалата част по отношение на сумата 94.63 лв. - договорно обезщетение за забава, начислено за периода от 31.10.2018 г. до 27.07 2020 г. вкл., съгл. чл.3,8., изречение второ от Договора за банков кредит; за сумата 55.14 лв. - дължими застрахователни премии, начислени на 30.11.2018 г. и 28.11.2019 г., съгласно чл. 4.4. от Договора за банков кредит и за сумата 8,68 лв. - мораторна лихва, начислена за периода от 28.07.2020 г. до 13.08.2020 г. е неоснователно

При този изход на спора право на разноски имат ищцовото дружество и ответника на основание чл. 78, ал.1 и ал.3 ГПК. Искане за разноски е направило само ищцовото дружество и същото е сторило такива. Предвид изложеното на основание чл.78, ал.1 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от ищеца разноски в исковото производство съразмерно

с уважената част от исковете. Ищцовото дружество е заявило претенция за направени разноси в производството в общ размер 1195,55 лв., от които 295,55 лв. за платена държавна такса, 100 лева юрисконсултско възнаграждение, 550 лв. разноси за особен представител на ответника и 300 лв. – депозит за допусната от съда и изготвена съдебно – счетоводна експертиза, за което е ангажирало доказателства за заплащането им. Съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В чл. 25 от Наредбата за правна помощ е регламентирано, че за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Съдът намира, че в настоящото производство следва да се определи възнаграждението в размер на минималния такъв, тъй като делото не е с висока и правна сложност, в откритите съдебни заседания не се явявал юрисконсулт, представяни са само писмени становища. Тъй като исквата претенция не е уважена изцяло, то и ищецът има право на разноси само съразмерно с уважената част, а именно: 98,93 лв. за юрисконсултско възнаграждение, сумата 292,38 лв. за държавна такса, сумата 544,10 лв. за особен представител и сумата 296,78 лв. – депозит за вещо лице. Също така, на ищцовото дружество следва да се присъдят и сторените в заповедното производство разноси за държавна такса – 292,38 лв. и за юрисконсултско възнаграждение – 98,93 лв., за които ищцовото дружество също е направило искане, който размер също е съразмерно с уважената част на иска, като на основание т.12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът дължи изрично произнасяне с осъдителен диспозитив. За разликата от общо 17,60 лв. претенцията за разноси в исковото и заповедното производство следва да се отхвърли като неоснователна.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че В. П. В., ЕГН *****, постоянен адрес: гр. В., ж.к. „.....“, настоящ адрес в с. Б., ул. „.....“ дължи на „ТОКУДА БАНК“ АД с ЕИК 813155318 със седалище и

адрес на управление: гр. София, ул.1, представлявано от изпълнителните директори Анна П.а Ц.Б. и Д.С.В. във връзка с Договор за банков ипотечен кредит в лева № 055-471- 031/26,01.2016г. главница в размер на 13 147.37 лв./тринадесет хиляди сто четиридесет и седем лева и тридесет и седем стотинки/, сумата 1 248.48 лв./ хиляда двеста четиридесет и осем лева и четиридесет и осем стотинки/ - договорна (възнаградителна) лихва - начислена за периода от 30. 09. 2018 г. до 27.07.2020г. вкл., съгл. чл. 3. 6.1. от договора за банков кредит; сумата 169.92 лв. /сто шестдесет и девет лева и деветдесет и две стотинки/ -дължима договорна лихва за просрочие, начислена за периода от 30.10.2018 г. до 27.07.2020 г., вкл, съгл. чл.3.8., изречение първо от договора за банков кредит;сумата 53.38 лв. /петдесет и три лева и тридесет и осем стотинки/ - мораторна лихва, начислена за периода от 28.07:2020 г. до 13.08,2020 г. вкл. и законна лихва от 14.08.2020г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми има издадена Заповед за изпълнение № 102 от 18.12.2020г. по чл.410 от ГПК и изпълнителен лист от 21.12.2020г. по Частно гражданско дело № 81/2020г. по описа на РС – Кула, като отхвърля като неоснователна претенцията за сумата 94.63 лв. /деветдесет и четири лева и шестдесет и три стотинки/ - договорно обезщетение за забава, начислено за периода от 31.10.2018 г. до 27.07 2020 г. вкл., съгл. чл.3,8., изречение второ от Договора за банков кредит; за сумата 55.14 лв. /петдесет и пет лева и четиринадесет стотинки/ - дължими застрахователни премии, начислени на 30.11.2018 г. и 28.11.2019 г., съгласно чл. 4.4. от Договора за банков кредит и за сумата 8,68 лв./осем лева и шестдесет и осем стотинки/ - мораторна лихва, начислена за периода от 28.07.2020 г. до 13.08.2020 г.

ОСЪЖДА В. П. В., ЕГН *****, постоянен адрес: гр. В., ж.к. „....., настоящ адрес в с. Б., ул. „..... да заплати на „ТОКУДА БАНК“ АД с ЕИК 813155318 със седалище и адрес на управление: гр. София, ул.1, представлявано от изпълнителните директори Анна П.а Ц.Б. и Д.С.В. разноси в настоящото производство в общ размер на 1232,19 лв./хиляда двеста тридесет и два лева и деветнадесет стотинки/, от които 98,93 лв./деветдесет и осем лева и деветдесет и три стотинки/ за юрисконсултско възнаграждение, сумата 292,38 лв./двеста деветдесет и два лева и тридесет и осем стотинки/ за държавна такса, сумата 544,10 лв./петстотин четиридесет и четири лева и десет стотинки/ за особен представител и сумата 296,78

лв./двеста деветдесет и шест лева и седемдесети осем стотинки/ – депозит за вещо лице, както и сторените в заповедното производство по Ч.гр. дело № 183/2020г. по описа на РС – Кула разноси в размер на 391,31 лв. /триста деветдесет и един лева и тридесет и една стотинки/, от които 98,93 лв./деветдесет и осем лева и деветдесет и три стотинки/ за юрисконсултско възнаграждение, сумата 292,38 лв./двеста деветдесет и два лева и тридесет и осем стотинки/ за държавна такса, като отхвърля претенцията за разноси в исковото и заповедното производство за разликата от общо 17,60 лв. /седемнадесет лева и шестдесет стотинки/-разноси в исковото и заповедното производства, като неоснователна, които суми може да се платят по банкова сметка: IBAN, BIC: CREXBGSSF.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд В. в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Кула: _____